

Autó Közlekedés

A SZOLGÁLTATÓ
ÉRDEKVÉDELEM

XXXI. évfolyam, 2019. június

www.mkfe.hu

Ár: 925 Ft

A Magyar Közúti Fuvarozók Egyesületének lapja

Alapítva: 1989

Rekordszámú díjazott – 139 IRU-diplomás

- ▶ MKFE-siker: kérésünkre az ITM megvétózta a CEMT-kvóta-emelést
- ▶ Záhonynál néhány óra lett a várakozás az MKFE kisfilmje hatására
- ▶ Sofőrhiány – indul az ötödik OFA-program

Kun István, Tóth Csaba fuvarozási igazgató, Ravasz András, Pál József

Szurgent Károly (Áchim + Áchim Kft.)

Szurgent Károly kilométer-milliomosoknak járó diplomájával a kezében, feleségével együtt ül le a beszélgetésre. Természetesnek gondolja, hogy az elismerésben a ház asszonyának is része van – nem kevés. És ahogy nézzük az ünnepségre érkezőket, látható, ezt sokan így gondolják, a legtöbben családdal jöttek. Károly Körösladányban lakik, Békéscsaba a hazai bázisa.

– Ide érkezik az aktuális menetrend, amit a fuvarszervezők lefordítanak és megmondják nekünk a teendőinket. A kocsik kint vannak Németországban, mi egyhuzamban három hetet töltünk kinn, aztán egy hét pihenő itthon.

– Jó sok időt tölt távol az otthonától, aminek vannak előnyei, hátrulütői. Hogy bírja?

– Nálunk ez nagyon szervezett és kiszámítható. Amíg nekem tart az egyhetes pihenőm, addig a váltásom van a kocsimon. Aztán vége a hétnek, kimegyek, a megbeszélt helyen átvesszem a kocsit, és kezdődik a háromhetes kinti műszakom. Mint a fogaskerekek, úgy működtetjük a három autót négy sofőrrel.

– És ha netán műszaki okokból jönne haza a kocsi, akkor van egy kis pluszpihenő?

– Ezt a cégünk intézi, szervezi, de ha jönni kell, akkor is szerzünk hazafele fuvar, nehogy már üresen fussunk, ha nem muszáj. Ugyanez az itthoni műszaki beavatkozás végén: igyekszünk rakománnyal visszamenni Németországba. Szóval pörgés van.

– Gyakran átlépik a német határt, említette, feljebb is mennek, a skandináv országokba – de azért ezek is elég rövid távok, nem?

– Nem olyan rövid az, ha egy délnémet telepről mondjuk Oslóba kell

– Mozgalmas egy élet. Hogy bírja még ennyi kilométerrel a „lábában”?

– Még egy fél évem van a nyugdíjig, el is megyek majd – 1976 óta csinálom. Van három fiúunokám, kertes házban lakunk, gondolhatja, nem tartok az ellustulástól. De addig még nyomjuk.

– Tapasztalata van bőven. Kaland? Amit majd mesélhet – vagy már mesél is – az unokáknak?

– Mesélnivaló van bőven, már most is figyelgetnek. De látványos támadás, rémtörténet vagy ilyesmi nem volt az életemben. Mostanság inkább a parkolók problémások, sosem éreztem magam veszélyben, de mondjuk a ponyvát párszor felhasították. Ilyenkor hívjuk a rendőrséget, mert azért a parkolóban az ember egyedül nem szívesen száll ki három-négy sötét figurával beszélgetni. A biztonsági záras ajtóval – igaz, külön acélpánttal is meg van erősítve – nem próbálkoztak szerencsére egyszer sem. És az országok között is különbség van, nem mindenhol egyforma a biztonság: az unión belül a románoknál, bolgároknál inkább húzósaabb a helyzet. Ahol lehet, ott keressük az őrzött, fizetős parkolókat – ez cégköltség. De megéri, mert ha csak a két tankomat nézem, 1280 liter fér beléjük, abból 4-500-at ellopnak..., már jobban járunk a parkolójeggyel – más lehetséges kárról nem is beszélve.

– Mivel tölti az időt, amikor külföldön kell kivenni a pihenőt? Összejönnek még az ugyancsak ott álló sofőrökollégákkal?

– Kitakarítom a kamiont, olvasok, a tablettemen filmet nézek. Összejönni?

Egyre ritkábban, mindenki valahogy zárkózottabb. Most már nem úgy van, mint régen! Akkor bizony jócskán főzöttünk, összejött négy-öt ember, bedobta, amije volt – mit mondjak, csuda kaják születtek. Még nemzetközi barátságok is szövődtek, mert többször ugyanott pakoltunk vagy sokszor azonos útvonalakon mozogtunk. A 80-as években még közösen is vásároltunk, de ma már én is az asszony csomagolta, kiporciózott ételeket eszem. Van, amit lefagyasztunk, az megy a hűtőbe, hátra. A frissel kezdem odafele, a mélyhűtött elemőzsiát pedig a visszaúton eszem meg. Nagyjából ki lehet számítani az adagolásból a hátralévő időt – persze, anélkül is tudjuk (nevet). Egyszóval, a mi világunk régen valóban barátságosabb, összetartóbb volt. Rohanó lett ez az egész élet, már ne haragudjon, de olyan ez, mint a pestiek világa: galambdúcban élnek, és azt se tudják, ki a szomszédjuk. Vidéken azért még nincs teljesen így, de sok minden megváltozott.

– A világ változott. Hát az utak? Mert azért ön is többet koptatta azokat egymillió kilométernél.

– Az utakban aztán tartjuk a lemaradást. A kinti átlaghoz képest negyedosztályúak az útjaink. Na, mondjuk az íreket meg a törököket ne számítsuk ennyivel magunk elé...

– Hol autózott a legszívesebben?

– Jó, hogy múlt időben kérdezi.

A németeknél. De ott is változik a világ, sokféle ember, sokféle szokás – ezeket én is érzékelem, az utakon is. Úgyhogy már az sem a régi.

menni – lehet három nap is. De valóban, a leggyakrabban belnémet forgalmat bonyolítunk. A skandináv fuvaroknál még hajózni is van alkalom, ha például át kell menni Trelleborgból Malmöbe – akár kétszer is fordulunk egy nap. Egyébként a hajózást nagyon szeretem, ott van idő a tisztálkodásra, kényelmes evésre a hajó menetideje alatt, és nem én, hanem a hajóskapitány vezet. Ez egy kis változatosság és kényelem ahhoz képest, hogy szinte egész idő alatt a kamionban lakunk, a hajón szinte szállodaiak a körülmények. Szoba, fürdés kényelmesen, napi kétszeri étkezés, attól függően, hogy éppen milyen napszakban utazunk. Ez azért jótékonyan színesíti az életünket.

– Valóban jól jöhet ez a kis lopott pihenés, miközben ide-oda vezényelgetik magukat...

– Pontosan. Végzek, megírom a központonak, hogy üres vagyok, ők megnézik, hol van közeli fuvarlehetőség és oda küldenek. Egy nagy cégnek dolgozunk, ahol mindig találnak szállítanivalót (fa, fűrészáru, papírtekercsek, fém), ellátják munkával a céget, sőt az Áchim + Áchimnak még alvállalkozói is vannak. Mégsem egy nagy „gyár”, megvan a családi hangulat a cégnél.

– Jó, hogy említi a családot.

Ugye a stabil bázist a felesége teremti meg otthon? Mióta kamionosfeleség? – fordulok Veronika asszonyhoz.

– 26 éve ment ki először a férjem. Ez idő alatt már voltam vele kint többször, sőt drukoltam, hogy kapjon dániai fuvar, mert szerettem volna oda is eljutni.

SZURGENT KÁROLY

Szerencsém volt, a „potyautasnak” ez a vágya is teljesült. Szerencsére a főnöke sem gördít ez elé akadályt. – Én meg tán Svédországot szeretem a leginkább – veszi át Károly a szót. Nagyon nyugodt és kedves egy társaság – az utakon is. Ott a tél húzós kicsit, háromkor már sötétedik... igaz, nyáron meg jóformán le se megy a nap. Viszont a németek mostanra már (vagy még mindig) mintha lenéznének bennünket. Illetve ki tudja – az is előfordul, hogy már lepakolásnál ideadják a nagy rakárkulcsot, aztán csináld, öreg... bár lehet, hogy ez nem a bizalom, inkább a munkaerőhiány miatt van. Nekik sincs emberük, ott is megvoltak a leépítések, úgy gondolják, minek ehhez

SZURGENT KÁROLYNÉ

saját dolgozó, jön ez a kamionos, az is le tud pakolni... Ez nem túl kellemes.

– Az itthon töltött egy hét alatt mivel foglalja el magát? Pihen? Csak nem lehet napokig feküdni...

– Három hét alatt azért összegyűlik elég tennivaló a ház körül – ezeket a sofőrülésből nem lehet csinálni –, de nem bánom, hogy itthon is vár a munka, én élvezem. A feleségem amúgy dolgozik, a nagyfiam szintén kamionos, a lányom már unokákat hozott a családba, a 17 éves kislányom még otthon van, ő gimibe jár. Velük is eltöltöm jól az időt.

– Amikor összekerültek, a férje ugye még nem kamionozott?

Kedves Veronika, mit csinált, amikor elkezdte ezt a vándoréletet?

– Sirtam, amikor elment, sirtam, amikor hazajött. De aztán beleszoktunk. És megértettem, mert azt azért tudtam, hogy vonzza az aszfalt. Már gyerekkorában – mint megtudtam – szinte csak kamionokat rajzolt.

– A vér nem válik vízzé – folytatja Károly. A lányom a nyári szünetben már rokon szakmában dolgozott egy hozzánk közeli cégnél, és hívták is vissza, hogy érettségi után menjen oda dolgozni. Tetszik is neki, sűrög-forog, élvezi az ottani hangulatot is, de az azért nem biztos, hogy megáll a tanulásban 18 évesen. Majd eldönti, hogy a fuvarosszakmában marad-e. Mi nem bánnánk.

Szurgent Károlyné Veronika,
Szurgent Károly,
Áchim Mihály Miklós
ügyvezető igazgató